

РЕШЕНИЕ

№ 707

гр. София, 09.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10134** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 във вр., ал. 1 от Кодекс за социално осигуряване (КСО), във вр. с чл. 145 и сл. от Административно процесуален кодекс (АПК).

Образувано е по жалба подадена от Р. В. М., чрез адв. М. З. срещу Решение № 1040-21-810/09.08.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00933969/14.06.2021г. на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 и ал. 4 от КСО. В жалбата се излага, че оспореното решение е неправилно и необосновано, противоречащо на материалния закон. Твърди, че същото е постановено при липса на мотиви, както и при липса на фактически установявания. Също смята, че вземанията са погасени по давност на основание чл.115, ал.2 КСО. Моли за отмяна на процесното решение.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв. З. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по смисъла на чл. 38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът- директора на ТП на НОИ С. град, чрез юрисконсулт Б., оспорва жалбата. Моли решението да бъде потвърдено на основания изложени в него. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От [фирма], ЕИК[ЕИК] за Р. В. М., ЕГН [ЕГН] в ТП на НОИ - С. град са представени Удостоверения приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО) по

болнични листове № Е20[ЕИК], Е20[ЕИК], № Е20178058990, Е20170612317, Е20170612591 и № Е20171368053 с данни относно правото на парично обезщетение. Периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове са от 23.03.2017г. до 21.04.2017г. вкл. от 22.04.2017г. до 21.05.2017г. вкл., от 22.05.2017г. до 20.06.2017г. вкл., от 21.06.2017г. до 20.07.2017г. вкл. от 08.08.2017г. до 06.09.2017г. вкл. и от 07.09.2017г. до 06.10.2017г. вкл. Въз основа на данните, подадени от [фирма] по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО и данните в представените удостоверения към цитираните болнични листове, на Р. В. М. по реда на НПОПДОО е изплатено парично обезщетение за временна нетрудоспособност за периодите от 23.03.2017г. до 21.04.2017г. вкл. от 22.04.2017г. до 21.05.2017г. вкл., от 22.05.2017г. до 20.06.2017г. вкл., от 21.06.2017г. до 20.07.2017г. вкл. от 08.08.2017г. до 06.09.2017г. вкл. и от 07.09.2017г. до 06.10.2017г. вкл. В общ размер на 8710.75 лв.

При осъществен последващ контрол на [фирма] относно спазването на осигурителното законодателство от контролен орган на ТП на НОИ -С. град и приключила проверка от страна на Националната агенция за приходите /НАП/, са установени относимите обстоятелства обективирани в Констативен протокол № КВ-5-21-00816208/25.09.2020г., съдържащ резултатите от проверката.

Установено е по данни от Търговския регистър, че дружеството [фирма], ЕИК[ЕИК] е вписано на 21.12.2013г., с едноличен собственик и управител Б. И. Б., ЕГН [ЕГН] и е с адрес за седалище - [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. , ет. 1, ап. 2.

По данни от ТД на НАП С., офис В. е установено, че за периода от 2013г. до 2019г. от дружеството няма данни за подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, няма регистрирано фискално устройство, няма данни за регистрирани обороти и няма регистриран търговски обект. Осигурителните декларации за периода от м.03.2017г. до м. 10.2017г. за единственото лице, наето по трудово правоотношение - Р. М. са подавани по електронен път с КЕП. Титуляр и автор на електронния подпис е лицето Б. И. Б., син на Р. В. М..

По данни от НБД „Население“ на ГД „ГРАО“ Б. И. Б., ЕГН [ЕГН] е с постоянен и настоящ адрес – [населено място],[жк], бл. 504, вх. 3, ет. 1, ап. 2, което е и адреса на седалището на [фирма], както и на жалбоподателката Р. М.. Изпратени са задължителни предписания за представяне на необходимите документи за установяване на контакт с Б. Б. и извършване на ревизия по разходите на ДОО. Писмото е върнато с вписан гриф на обратна разписка „непотърсено“. От 06 Районно управление при СДВР е дадена информация, че при извършена справка в системата АИС ГК е установено, че Б. И. Б. е напуснал Република България през ГКПП К. на 04.01.2020 г. с автобус.

При извършена проверка в информационната система на НОИ, е установено, че в [фирма] има подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключен трудов договор единствено с лицето Р. В. М., ЕГН [ЕГН] за периода от 15.03.2017г. до 28.10.2017г. на длъжност „продавач консултант“. За същия период за лицето са подавани данни по чл.5, ал.4 КСО с код на вид осигурен 01. В „Справка за декларираните в Персонален Регистър и внесените в Приходи суми и разликата между тях помесечно (по фонд и параграф) няма данни за внесени осигурителни вноски за периода м.03.2017г. и м.08.2017г., в които са подадени отработени дни от лицето.

За извършване на пълна ревизия по разходите на ДОО на [фирма] е издадена Заповед № ЗР-5-2 1-00726598/25.02.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО. От контролния орган до Р. В. М. са издадени Задължителни предписания №

ЗД-1-21-00728709\02,03.2020г., с които са изискани данни и описаните в същите доказателства; писмото е получено от Р. М., но същата не е представила никакви данни.

На основание чл.108, ал. 1. т.3 от КСО на [фирма] са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00815671\25.09.2020г. от контролен орган за подаване на декларация обр.1, с код „заличаване“ на подадените от данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за наетото лице Р. В. М. за периода от 20.03.2017г. до 27.10.2017г. вкл. Поради неизпълнението на задължителните предписания, на основание чл.4, ал.10, т.4 от Наредба М-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица както и за самоосигуряващите се лица /в сила от 03.01.2020 г./ данните по чл.5. ал.4, т.1 от КСО подадени от името на [фирма] за посочения период, през който дружеството не е извършвало дейност, са заличени служебно.

Предвид заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Р. В. М., подадени чрез [фирма] за периода от 20.03.2017г. до 27.10.2017г. вкл. и на основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено оспореното Разпореждане № РВ-3-21-00933969/14.06.2021 на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 и ал. 4 от КСО за възстановяване на неоснователно изплатените суми. Същото е обжалвано от М. пред горестоящия административен орган, който с процесното Решение № 1040-21-810/09.08.2021г. на директора на ТП на НОИ отхвърля жалбата на Р. М. като неоснователна, с мотив, че неоснователно са изплатени парични обезщетения на лицето, тъй като няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез [фирма] и не отговаря на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал.1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима - подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение № 1040-21-810 от 09.08.2021г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) - С. град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма - чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РВ-3-21-00933969 от 14.06.2021г. също е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай разпореждането е издадено от

ръководител по контрол на разходите при ТП на НОИ - С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган съгласно нормата на чл. 114, ал. 3 от КСО и Заповед № Ц1015-21-108/21.10.2020г. на Ръководителя на ТП на НОИ.

По отношение материалната законосъобразност на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ – С. град и потвърденото с него разпореждане, следва да се посочи, че констатациите на органите на ТП на НОИ са правилни, а направените въз основа на тях правни изводи, са съответни на материалния закон и преследваната от него цел.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

От доказателствата по делото безспорно е установено, че на основание чл.4, ал.10, т.4 от Наредба М-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица както и за самоосигуряващите се лица /в сила от 03.01.2020 г./ данните по чл.5. ал.4, т.1 от КСО, подадени от името на [фирма] за наетото лице Р. В. М. за периода от 20.03.2017г. до 27.10.2017г. вкл., през който дружеството не е извършвало дейност, са заличени служебно. Безспорно е установено също, че за посочения период [фирма] не е отчитало и не е декларирало пред органите на НАП търговска дейност. Към момента на получаване от Р. М. на паричното обезщетение поради общо заболяване, посоченият трудов договор не е бил прекратен.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10 КСО, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 КСО. Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО изрично определя момента, от който възниква осигуряването - денят, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и продължава до прекратяването ѝ, респ. лицето следва добросъвестно да участва в осигурителното правоотношение и обуславящото го трудово такова, за да придобие право на парично обезщетение. Наличието на валидно възникнало трудово правоотношение само по себе си не е основание за началото на осигуряването. То е предпоставка за това, но само в случаите когато лицето е започнало да упражнява трудова дейност. В съответствие с легалната дефиниция, установена в § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно лицето трябва освен да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г., решение № 5321 от 27.04.2021г. на ВАС по адм. д. № 1297/2021г.; решение № 7142 от 14.06.2021г. на ВАС по адм. д. № 4625/2021г. В конкретния случай не са установени трудовите функции на служителя, изобщо не е установено извършването на трудова дейност и дори търговска дейност на дружеството работодател. От съвкупната преценка на доказателствата може да се направи такъв обоснован извод, че единственият назначен

по трудово правоотношение работник на длъжност „продавач консултант“ - Р. М. не е извършвала трудова дейност. Основание за този извод е, че за периода от 2013г. до 2019 г. от [фирма] няма данни за подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 от ЗКПО, няма регистрирано фискално устройство, няма данни за регистрирани обороти и няма регистриран търговски обект, няма доказателства за реално получени парични средства от дружеството, с които да са изплащани възнаграждения. Правилно административният орган е приел, че в случая въпреки наличието на трудов договор, не е възникнало осигурително правоотношение и произтичащото от него право на обезщетение, тъй като жалбоподателката не е осъществявала трудова дейност. На това основание независимо от първоначалното наличие на останалите законови предпоставки за лицето, влезлите в сила задължителни предписания и последвалото заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО следва да се приеме, че представляват нови данни, които имат значение за определяне правото, размера и срока на обезщетение, в съответствие с чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО. Въз основа на това се споделят доводите на ответника, че лицето към датата на отпускане на обезщетението е било добросъвестно, доколкото отпуснатото обезщетение за временна неработоспособност е извършено въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, съгласно чл. 1, ал. 2 НПОПДОО. Напълно в съответствие със законовите разпоредби посочени по-горе, след като Р. М. не е била осигурено лице към момента на изплащане на паричните обезщетения по издадените болнични листове не са били налице предпоставките за изплащането им и същите подлежат на възстановяване.

Неоснователно е възражението на жалбоподателката относно приложението на института на давността. Съгласно разпоредба на чл. 115, ал. 1 КСО, вземанията на Националния осигурителен институт за неправилно извършвани осигурителни плащания, неоснователно изплатени парични обезщетения и надвзети пенсии и лихвите върху тях се погасяват с изтичане на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнася. С изтичане на десетгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, за която се отнасят, се погасяват всички вземания, независимо от прекъсването на давността. В настоящия случай предвид периода на получените без правно основание обезщетения поради общо заболяване и майчинство -23.03.2017г.-06.10.2017г., давността е започнала да тече от 01.01.2018г. и към момента на издаване на Разпореждане № РВ-3-21-00933969/14.06.2021 на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 и ал. 4 от КСО за възстановяване на добросъвестно получените парично обезщетение поради общо заболяване и парично обезщетение при нетрудова злополука, изплатено за периода от 23.03.2017 г. до 06.10.2017 г., общо в размер на 8 710.75 лв. не е изтекла.

С оглед на гореизложеното, съдът намира, че обжалваното решение е постановено при правилно прилагане на материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на производствените правила, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При посочения изход на спора, на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, на ответника се дължат направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, 55 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. В. М. срещу Решение № 1040-21-810/09.08.2021г. на директора на ТП на НОИ С. град, с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00933969/14.06.2021г. на длъжностното лице по реда на чл. 114, ал. 3 и ал. 4 от КСО.

ОСЪЖДА Р. В. М., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение на НОИ С. град сумата от 100 лв. /сто лева/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: